

Nora Roberts

Lángoló jég

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételt készítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Nora Roberts, 1988 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A mű eredeti címe: *Skin Deep* (Silhouette Books)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2007)

• *Magyarra fordította:* Györy Hajnalka

• *kép:* Shutterstock

ISBN 978-963-540-163-5

HU ISSN 1588-8096

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Műszaki vezető:* Sárjai Szabó Mária

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.vintonkiado.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtvény-pályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Résztételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

• *Szedés:* Vinton Kiadó Kft.

• *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.

• *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.

• *Megrendelés száma:* 001607

• *Nyomatás időpontja:* 2020/43.

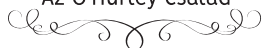
• *Felelős vezető:* Szlancsik János ügyvezető igazgató

A The New York Times sikerszerzője

NORA ROBERTS

LÁNGOLÓ JÉG

Az O'Hurley család

VINTON

Előhang

– Fogalmam sincs, mit csináljunk ezzel a lánnyal.

– Ugyan, Molly, túl sokat aggódsz – válaszolt feleségének Frank O’Hurley, és folytatta a sminkelést, hogy ne csillogjon az arca a színpadon.

– Túl sokat aggódom? – Az asszony addig ügyeskedett, amíg fel tudta húzni a hátán a cipzárt, s közben el nem mozdult az öltöző ajtajából, ahonnan szemmel tarthatta a színpad mögötti folyosót. – Frank, én egyformán szeretem mind a négy gyerekünket, de Chantel több bajt csinál mindegyiknél.

– Túl szigorú vagy ahhoz a kislányhoz.

– Csak mert te túl engedékeny.

Frank nevetve fordult meg, hogy a karjába kapja a feleségét. Több mint húszévnnyi házasság után is a régi hévvel szerette. Még mindig az ő csinos és eszes Mollyja volt, bár a fiuk már hús, három lányuk pedig tizenöt is elmúlt.

– Molly, szerelmem, Chantel gyönyörű kislány.

– És ezzel tisztában is van – pislogott Molly a férje válla fölött az ajtó felé, hátha kinyílik végre.

Hol a csudában lehet ez a lány? Negyedóra múlva a színpadon kell lenniük, és Chantel még mindig nincs sehol.

Amikor a három lánya percekkel követve egymást megszületett, az asszony nem gondolta, hogy az elsővel több baja lesz, mint a másik kettővel együttvéve.

– Pontosan a szépsége miatt fog bajba kerülni – dünyögött Molly. – Egy ilyen szép lány körül dongani fognak a fiúk, mint a legyek.

– Tud bánni a fiúkkal.

– Talán túlságosan is – felelte Molly. Hogyan is várhatná el egy ilyen egyszerű, egyenes gondolkodású, tiszta szívű férfitől, mint az ő Frankje, hogy megértse a női lélek bonyolultságát? Inkább elővette a jól bevált hivatkozást. – Még alig tizenhat éves, Frank.

– És te mennyi voltál, amikor mi ketten...?

– Az más – kezdett magyarázkodni Molly, de kénytelen volt elnevetni magát férje huncut mosolyától. – Igenis más! Neki esetleg nem lesz olyan szerencséje, hogy egy hozzád hasonló jó emberrel hozza össze a sors. – Megigazította Frank nyakkendőjét, és leporolta a hajtókáját beszéd közben.

Frank megfogta felesége két könyökét, hogy nyugton tartsa.

– Milyen emberrel is?

Molly keze a férje vállán nyugodott, amint elnézte a számára oly kedves arcot. Keskeny volt, és már barázdákat vésett rá az élet, de szeme még mindig azé a kedves, hízelt beszédű fiúé, akibe annak idején ész nélkül

beleszeretett. Bár sosem tette le elébe tálcán a holdat, ahogyan egyszer megígérte, minden értelemben igazi társa lett. Jóban-rosszban, bőségben és ínségben, ahogyan az eskü szavai szólnak, s az utóbbiból bizony bőven kijutott. Majdnem a fél életét a férje mellett töltötte, tűnődött Molly, s Frank még mindig el tudja bűvölni őt.

– Egy drága emberrel – felelte, s szájon csókolta Franket. Az ajtócsapódás zajára elhúzódott tőle.

– Ne ess neki, Molly! – fogta meg a férje a karját.
– Attól csak megmakacsolná magát, s végül is időben megérkezett.

Molly morgolódva fordult a folyosón tánc lépésben közeledő Chantel felé. Élénkpiros pulóver és szűk fekete nadrág volt a lányon, amely kiemelte bimbózó, fiatal teste szép formáját. Az őszi szél pirosra csípte az arcát, s az egészséges szín még jobban hangsúlyozta finom vonásait. Ragyogó, sötétkék szeméből könnyedség, vidámság sugárzott, látszott rajta, mennyire elégedett magával.

– Chantel!

Mint akinek a vérében van a drámai csúcspont időzítése, Chantel megállt az öltöző ajtajában, melyen nővéreivel osztozott.

– Igen, mama! – válaszolt mosolyogva, s szája még szélesebb mosolyra húzódott, amint észrevette, hogy apja rákacsint az anyja válla fölött. Tudta, hogy a papára mindig számíthat. – Késtem egy kicsit, de kész leszek, mire kell. Mesésen éreztem magam – tette hozzá izgatottan, amitől csak még szebbé vált az arca. – Michael megengedte, hogy vezessem az autóját.

– Azt a szép kis piros...? – kezdte volna Frank, aztán inkább a markába köhintett, mert Molly egy pillantással elhallgattatta.

– Még csak néhány hetes a jogosítványod, Chantel!
– Ó, mennyire utálok prédikálni! – gondolta Molly, mi-
helyt nekikezdett. Emlékezett még, milyen tizenhat éves-
nek lenni, de épp ezért azt is tudta, mit kell mondania.
– Apád és én úgy gondoljuk, még nem vezethetsz egye-
dül, csak ha valamelyikünk veled van. Különben pedig
– sietett folytatni, mielőtt Chantel tiltakozhatott volna
– egyáltalán nem bölcs dolog valaki másnak a kocsiját
vezetni.

– Csak mellékutcákon jártunk – nyugtatta Chantel,
aztán az anyjához lépett, hogy két oldalról megcsókolja.
– Ne izgulj már annyit! Kell valami szórakozás, vagy
megbuggyanok.

Molly ismerte már ezt a trükköt, és hajthatatlan ma-
radt.

– Chantel, te még túl fiatal vagy ahhoz, hogy kocsi-
kázni menj egy fiúval!

– Michael nem fiú. Már huszonegy éves.

– Pontosan erről beszélék.

– Ellenszenves alak – szólt közbe nyugodt hangon
Trace, aki elment mellettük a folyosón. Épp csak a sze-
möldökét vonta fel kissé, amikor Chantel dühösen felé
fordult. – És ha megtudom, hogy egyetlen ujjal is hozzád
nyúlt, betöröm az orrát.

– Ehhez semmi közöd – fújta rá Chantel. – Egy dolog,
ha az embernek az anyja prédikál, és megint más, ha a
bátyja. – Tizenhat éves vagyok, nem pedig hat, és elegendem
van belőle, hogy folyton vigyázni akartok rám!

– Végtelenül sajnáljuk! – Trace megragadta a húga ál-
lát, s szilárdan fogva tartotta, mert az ugyancsak szaba-
dulni akart. Arca Chantel szépségét tükrözte nyersebb,
férfias változatban.

Frank mellénye csak úgy dagadt a büszkeségtől, amint elnézte őket. Ez a két gyermeke volt a család két méregzsákja, és ő imádta mindkettejüket.

– Jól van, jól van! – lépett közbe békítőleg. – Majd később megbeszéljük. Chantelnek még át kell öltöznie. Tíz perced van, hercegnőm, ne húzd az időt! Gyere, Molly, mi addig melegítsük be a közönséget!

Molly pillantása azt üzentte Chantelnek, hogy a dolog még nincs befejezve, de végül ellágyult tekintettel megsimogatta a lánya arcát.

– Tudod, jogunk van aggódni érted.

– Lehet – felelte Chantel még mindig dacosan –, bár nem szükséges. Tudok vigyázni magamra.

– Attól tartok, tényleg tudsz – sóhajtott fel Molly, majd férje karján elindult a kis színpad felé, ahol ezen a héten keresik a kenyérrevalót.

Chantel még mindig békétlenül nyúlt a háta mögött az ajtógomb felé, de mielőtt belépett volna, szembefordult a bátyjával.

– Azt pedig én döntöm el, hogy ki nyúl hozzám, Trace. Ezt sose felejtsd el!

– Akkor gondoskodj róla, hogy a barátod a flancos autójával tisztességesen viselkedjen, különben meggyűlik velem a baja.

– Ó, menj a pokolba!

– Talán így is lesz – felelte a fiú könnyedén, aztán kedvesen megrángatta a húga haját. – Kitaposom neked az utat, hugicám.

Chantel majdnem elnevette magát, de nem akarta, hogy Trace meglássa, ezért feltépte az ajtót, beszaladt és becsapta az orra előtt.

Maddy épp Abby kosztümjét gombolta be a hátán. Felpillantott Chantelre.

– Csakhogy megjöttél!

– Ne kezd el te is! – dühnyögte Chantel, miközben lekapott egy, a húgaiéhoz hasonló ruhát a szoba szélességében végighúzó drótról.

– Álmomban sem jutna eszembe. Csak érdekes volt a folyosóról behallatszó szóváltás.

– Bárcsak abbahagynák ezt a folytonos piszkálódást!

– Chantel ledobta a ruhát, és lehúzta magáról a pulóvert. Alatta a bőre fehér volt, és sima, az alakja pedig márís lágyan nőies.

– Nekünk csak jó – vélte Maddy, aki végzett Abby gombjaival. – Amíg veled foglalkoznak, nem érnek rá Abbyvel meg velem törődni.

– Az adósaim vagytok – jelentette ki Chantel.

Gyorsan kibújt a nadrágjából, és melltartóban meg bugyiban állt a szoba közepén.

– Mama tényleg aggódott – jegyezte meg Abby. Az ő sminkje és frizurája készen volt már, ráért Chantel keze alá készíteni a tubusokat meg tégelyeket.

Chantel enyhe büntudattal huppant le a tükör elé, amelyen hárman osztoztak.

– Igazán nem kellett volna – mondta. – Nem volt semmi bajom, és jól éreztem magam.

– Tényleg engedte, hogy vezesd az autóját? – Maddy felkapott egy hajkefét, hogy elkészítse Chantel frizuráját.

– Aha. Tudjátok, ez olyan... nem is tudom... olyan fontosnak tűnt. – Chantel körülnézett a zsúfolt, ablaktalan, betonpadlós, piszkos falú helyiségben. – Én nem akarok és nem is fogok örökké ilyen szemétdombon élni.

– Most pontosan úgy beszélsz, mint papa. – Abby egy púderpamacstot nyújtott felé mosolyogva.

– Nem bizony – folytatta a gondolatát Chantel, miközben gyors, gyakorlott mozdulatokkal felvitte az arcára a festéket. – Egy napon háromszor ekkora öltözöm lesz, patyolatfehér falakkal, és bokáig lehet majd süpedni a szőnyegbe.

– Én jobban szeretném, ha színes lenne – álmodozott egy kicsit Maddy is. – Csupa-csupa szín.

– Fehér – szögezte le határozottan Chantel, aztán felállt, hogy felvegye a ruhát. – És csillag lesz az ajtómon. Limuzinnal fogok járni, de lesz sportautóm is, amely mellett Michael kocsija játékautónak tűnik majd. – Chantel szeme elsötétült, amint felvette a már számtalanszor javítgatott fellépőruhát. – És lesz egy házam óriási kerttel meg hatalmas medencével.

Mivel ír örökségük részét képezte az álmodozás, Chantel ruhájának gombolása közben Abby is csatlakozott.

– Aztán ha bemegy egy étterembe, a főpincér megismer, és megkapod a legjobb asztalt, ráadásnak meg pezsgőt a ház ajándékaként.

– Nagylelkű leszel a fotósokkal – tett rá egy lapáttal Maddy is, majd odanyújtotta Chantelnek a fülbevalóját –, és sosem tagadsz meg autogramot senkitől.

– Természetesen. – Chantel a fülébe csippentette az üveggyöngyös függőt, de lélekben már az eljövendő gyémántokat tette fel. – Lesz a házamban két óriási lakosztály a húgaimnak, aztán fenn maradunk egész éjjel, és gyakranállal esszük a kaviárt.

– Legyen inkább pizza! – tiltakozott Maddy a nővére vállára könyökölve.

– Pizza és kaviár – vetette közbe Abby, nővére másik oldalára állva.

Chantel nevetve ölelte át a húgai derekát. Olyan egyiséget képeztek most is, mint már az anyaméhben.

– Meglátjátok, eljutunk majd mindenhová, és híresek leszünk!

– Máris azok vagyunk – nézett rá félrebillentett fejjel Abby –, az O’Hurley ikrek.

Chantel visszanézett rá a tükörből.

– Akiket nem lehet elfelejteni.

1. fejezet

A ház hatalmas, hűvös és fehér volt. Ezen a kora reggeli órán finom szellő fújt be a teraszajtón, amelyet Chantel nyitva hagyott, magával sodorva a kert illatát. A pázsit túloldalán, a fák mögött állt egy fehérre festett kis kerti pihenő, melynek rácsozatára dúsán felfutott a lila akác. Ha a szél ebből az irányból fújt, Chantel érezte az illatát a hálószoabaablakon át.

A gyepek keleti oldalán szépen faragott márvány szökőkút állt. Nem csobogott belőle a víz, mert Chantel csak ritkán kapcsolta be, ha egyedül volt otthon. Nem messze tőle kapott helyet a nyolcszögletű, kőből épült medence a széles belső udvar közepén, mellette egy kisebb, szintén fehér épület. Egy facsoport mögött teniszpálya terült el, de Chantelnek már hetek óta sem ideje, sem kedve nem volt ütőt fogni a kezébe.

A birtokot több méter magas kőkerítés vette körül, amely egyszerre keltette Chantelben a biztonság és a bezártság érzését. A házon belül azonban, a hűvös, fehér

falú, magas szobákban el tudott feledkezni a kerítésről, a biztonsági rendszerről és az elektronikusan működő kapuról. Tudomásul vette, hogy ez az ára a rég áhított hírnévnek.

A személyzet a nyugati szárny első emeletén lakott, de most nem volt semmi mozgás arrafelé. Alig hajnalodott, Chantel egyedül volt ébren a házban. Néha kifejezetten vágyott az egyedüllétre.

Kalapja alá gyömöszölte a haját, ám ezúttal nem ellenőrizte az eredményt öltözőszobája egész alakos tükreben. Hosszú inget viselt, amelyhez lapos sarkú cipőt választott a kényelem kedvéért. Arcán, amely képes volt megdobogtatni sok-sok férfiszívet, és irigységet keltett a nők többségében, ezúttal nem volt festék. Mindössze a kalap karimája és a hatalmas napszemüveg védte a kíváncsiskodóktól. Épp amikor felkapta a szatyrot, amelybe mindent belepakolt, amit egy napra szükségesnek gondolt, megszólalt a kaputelefon az ágya mellett.

Ránézett az órájára: háromnegyed hatot mutatott. Megnyomta a gombot, és beleszólt a készülékbe:

– Pontosan érkezett.

– Jó reggelt, Miss O’Hurley!

– Jó reggelt, Robert! Mindjárt lent vagyok – felelte Chantel.

Benyomta a kapunyitó gombot, majd lement a széles lépcsőn a fogadósintre. A mahagóni lépcsőkorlát olyan simának tűnt az ujjai alatt, mint a selyem, ahogy lefelé lépkedve végighúzta rajta a kezét. A lépcsőház kristálycsillárja visszafogott fénnel világított, a márványpadló mégis úgy csillogott, mint a tükör. Az egész ház illett ahhoz az ünnepeelt hírességhez, amivé Chantel felküzdötte magát. Mégsem tudta még természetesnek, magától

értetődőnek venni az őt körülvevő pompát. Egy álmovilág testesült itt meg – az évek során az egyik álom szülte a másikat –, ám a fenntartásához sok idő, erőfeszítés és ügyesség szükségeltett. De mert Chantel egész életében dolgozott, úgy érezte, megszolgált, amit elért.

Már majdnem a bejárati ajtóig jutott, amikor megszólalt a telefon.

A csudába! Átirányították volna hozzá a hívásokat? Mivel a személyzet még nem volt ébren, átvágott a hallon, és felvette a könyvtárban a kagylót. Automatikusan kézbe fogott egy tollat, hátha fel kell írnia valamit.

– Tessék! – szólt a telefonba.

– Bárcsak láthatnálak! – Az ismerős suttogástól nyirkos lett a tenyere, kicsúszott kezéből a toll, s ráhullott az odakészített jegyzetömbre. – Miért változtattad meg a számodat? Ugye nem félsz tőlem? Nem szabad félned tőlem, Chantel! Nem foglak bántani. Csak meg akarlak érinteni. Csak megérinteni, érted? Fel vagy öltözve? Van...

Chantel kétségbeesett kiáltással csapta le a kagylót. Szinte visszhangzott a hatalmas, üres házban, ahogy kapkodta a levegőt. Ismét elkezdődött!

Néhány perccel később a sofőrje csak annyit érzett mindebből, hogy asszonya nem üdvözli a szokott kedves mosolyával, miközben beül a limuzin hátsó ülésére. Chantel hátrahajtotta a fejét az ülésen, becsukta a szemét, és igyekezett megnyugodni. Néhány órán belül a kamerák elé kell állnia s a legjobb teljesítményt kell nyújtania, amire képes. Ez a munkája, ez az élete. És ezt semmi sem zavarhatja meg, még egy telefonba suttogó hang vagy egy névtelen levél sem.

Mire a limuzin behajtott a stúdió kapuján, Chantel már összeszedte magát. Itt mindenesetre biztonságban van, s teljesen átadhatja magát a munkájának, amely még mindig lenyűgözi. Ezekben a kupolás csarnokokban nap mint nap csoda történik, s ő ennek a csodának a részese. Itt még a szörnyűségek, a gyilkosság, a bántalmazás is csak megjátszott. Fantáziaország, ahogyan Maddy húga nevezi, s ez igaz is. Csakhogy az ember majd megszakad, annyit dolgozik, hogy ez a látszat valóság-nak tűnjék a filmvászonon, mosolygott magában Chantel.

Hat harminckor már a sminkszobában ült, hétre elkészült a frizurája is. A forgatás első hetében jártak, s még minden új volt mindenkinek. Chantel átolvasta a szövegét, amíg a fodrász leomló, ezüstszőke sörényt varázsolt a hajából, ahogy a szerepe szerint aznap viselnie kellett.

– Micsoda hihetetlen hajtömeg! – ámult a fodrász, miközben ráirányította a hajszárítót a hajzuhatagra. – Mások egy vagyont adnának az ilyen sűrű hajért. Na és ez a szín! – Lehajolt, hogy Chantel szemmagasságából szemlélhesse meg művét a tükörben. – Még én is alig hiszem el, hogy természetes.

– Apai nagyanyámtól örököltem – fordította kissé oldalra Chantel a fejét, hogy balról is ellenőrizhesse a látványt. – Ebben a jelenetben húszévesnek kell látszanom, Margo. Vajon sikerülni fog?

A vörös hajú, vékony nő nevetve lépett hátra.

– Emiatt nem kell aggódnia. Milyen kár, hogy eláztatják az esővel ezt a frizurát! – bosszankodott, aztán még egy utolsót borzolt Chantel haján.

– Nekem mondja? – felelte Chantel, miközben a fodrász levette a nyakából a kendőt. – Köszönöm, Margo.

Alig lépett kettőt, máris mellette termett az asszisztense. Chantel azért alkalmazta épp őt, mert fiatal volt, lelkes, és nem akart színész lenni.

– Máris csattogtatja az ostorát, Larry?

Larry Washington elvörösödött, és hebegni kezdett, mint az első öt percben minden alkalommal, amikor Chantel közelébe került. Alacsony, jó felépítésű fiú volt, épp most végezte el a főiskolát, és elképesztő mennyiségű adatot meg tudott jegyezni. Pillanatnyilag a leg-hőbb vágya egy Mercedes megvásárlása volt, ennél messzebb nem terjedtek az ambíciói.

– Én sosem tennék ilyet, Miss O’Hurley!

Chantel megveregette Larry vállát, mire a szerencsétlenek felszökött a vérnyomása.

– Valakinek meg kell tennie, Larry. Legyen szíves, keresse meg a segédrendezőt, és mondja meg neki, hogy a lakókocsimba bújok meg, amíg el nem kezdődik a próba!

Chantel partnere tűnt fel ekkor a láthatáron kezében egy cigarettával, szemmel láthatóan iszonyú másnaposan.

– Hozzak magának egy kávé, Miss O’Hurley? – kérdezte Larry, miközben úgy oldalazott, hogy tisztes távolságban maradjon a színésztől.

Mindenki tudta, hogy nem tanácsos összefutni Sean Carterrel, amikor másnapos.

– Igen, köszönöm. – Chantel odabiccentett a stáb néhány tagjának, akik az első jelenet beállításán dolgoztak egyre nagyobb lendülettel. Egy teljes vasútállomást rendeztek be sínekkel, egy személyvonat kocsijaival és távolabb egy raktárépülettel. Itt fog nemsokára

kétségbeesett búcsút venni a szerelmétől. Csak remélni tudta, hogy addigra elmúlik a fejfájása.

Larry lépést tartott vele, amint átvágott a díszleten a lámpák és a kábelek között.

– Szeretném emlékeztetni a ma délutáni interjúra. A *Star Gaze* riportere fél háromra jön. A sajtósunk, Dean azt mondja, szívesen beül harmadiknak, ha kívánja.

– Nem kell, köszönöm. Egyedül is elboldogulok egy riporterral. Nézzen körül, hátha tud szerezni addigra egy kis friss gyümölcsöt, néhány szendvicset meg kávét! Nem, legyen inkább jeges tea! Az öltözőmben fogadom.

– Rendben, Miss O’Hurley – bólintott Larry, buzgón jegyzetelve a hallottakat. – Még valamit?

Chantel megállt az öltöző ajtajában.

– Mióta is dolgozik nekem, Larry?

– Valamivel több mint három hónapja, Miss O’Hurley.

– Akkor azt hiszem, elkezdhetne Chantelnek szólítani. – A lány mosolyogva nézte Larry döbbent örömet sugárzó arcát, majd becsukta maga mögött az ajtót.

A lakókocsit az ő ízlése és igényei szerint rendezték be. A szövegkönyvvel a kezében átvágott a nappalin, s belépett a kis öltözőhelyiségbe. Tudta, hogy kevés az ideje, nem is akarta elvesztegetni. Gyorsan levetette utcai ruháját, s felvette a farmert meg a pólót, amelyet az első jelenetben viselni fog.

Húszéves, igyekvő festőnövendéket játszik majd, akinek épp most ér véget az első kapcsolata. Belepillantott még egyszer a párbeszédbe. Elégedett volt a tömör, kifejező szöveggel. A szerepe lehetőséget ad arra, hogy árnyalt érzelmeket jelenítsen meg, képességei legjavát nyújtva. Igazi kihívás ez a szerep, csak ki kell használni,

gondolta. És ki is fogja, ígérte meg ünnepélyesen magának.

Amikor először elolvasta az *Idegenek* forgatókönyvét, azonnal magának kívánta Hailey, a fiatal művésznövendék szerepét, akit az egyik férfi elárul, a másik meg üldöz, s aki végül a szakmájában sikeres lesz, ám a szerelemben boldogtalan. Chantel értette Hailey figuráját, mert egyaránt ismerte az árulást, valamint a sikert is, no meg az árat, amelyet fizetni kell érte.

Bár tudta a szövegét, magával vitte a szöveggönyvet a nappaliba. Ha szerencséje van, még megihatja a kávéját a próba előtt. Forgatás közben Chantel képes volt estig megélni kávé meg egy gyors, könnyű ebéden. A szerep éltette. Vásárlásra, gyors megmártózásra a medencében vagy masszázusra a klubban alig volt idő, amíg dobozba nem került egy-egy film. Ilyesmivel általában csak a jól végzett munka jutalmául kényeztette magát.

Épp le akart ülni, amikor megragadta a figyelmét egy csokor égővörös rózsa. Biztos a stúdió egyik vezetője küldte, gondolta, amint odalépett az asztalhoz, és fel emelte a kártyát. Ahogy azonban belenézett, kiesett a kezéből a szöveggönyv. „Figyellek. Folyton figyellek!” – állt a kártyán.

Kopogtak az ajtaján, mire hátraugrott, és nekitántorodott a pultnak. A rózsa nehéz, édes illata betöltötte a levegőt. A nyakához kapott, és az ajtóra meredt. Még sosem érzett ekkora félelmet.

– Miss O’Hurley... Chantel! Larry vagyok. Hozom a kávéját.

Chantel elfulladva rohant az ajtóhoz, és feltépte.

– Larry...

– Tej nélkül hoztam, ahogy... Mi baj van?

– Én... én csak... – Chantel elhallgatott. Szedd össze magad! – utasította magát. Aki elveszti az önuralmát, mindent elveszíthet. – Larry, tud valamit erről a virágról? – mutatott a csokor felé, de odanézni nem volt képes.

– Ja, a rózsa. Az egyik cateringes találta, amikor a reggelihez terített. Mivel a maga neve állt rajta, idehoztam. Tudom, mennyire szereti a rózsát.

– Tüntesse el innen!

– De...

– Kérem! – Chantel kilépett az öltözőből. Emberek között akart lenni, sok-sok ember között. – Csak tüntesse el innen, Larry!

– Rendben, azonnal! – A fiú a színésznő után nézett, amint az átsietett a díszleten.

Négy aszpirin és három csésze kávé után Sean Carter visszatért az életbe. Ideje volt nekilátni a munkának, s ebben még a másnaposság vagy egy ijesztő üzenet sem akadályozhat meg egy igazi színészt. Chantel keményen megdolgozott azért, hogy kialakítsa magáról a pompa és csillogás által körülvett, elegáns, stílusos nő képét, ahogy azért is, hogy ne tarthassák szeszélyes színésznőnek. Mindig elkészült időre, és hibátlanul tudta a szövegét. Ha egy jelenetet tíz óra hosszat forgattak, akkor tíz óra hosszat maradt higgadt és összeszedett. Most, hogy Sean és a rendező felé lépkedett, erre igyekezett emlékeztetni magát.

– Hogyan létezik, hogy te mindig úgy festesz, mint aki épp most lépett elő egy divatlapból? – morgolódott Sean.

A sminkesek ügyesen eltüntették a karikákat a szemé alól. Barnára sült arcát simára borotválta, sűrű,